

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายการแข่งขันทางการค้า ต่อกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม¹

ทวีศักดิ์ กิจปาโล²

ปัจจุบันปฏิเสธไม่ได้ว่าการค้าที่มีความเป็นอิสระไม่ว่าจะเป็นการค้าภายในหรือภายนอกประเทศ เป็นพื้นเพื่อแข่งขันสำคัญที่จะขับเคลื่อนเศรษฐกิจเพื่อให้ประเทศเกิดการเดินหน้าพัฒนาในทางเศรษฐกิจ และเมื่อการค้าภายในประเทศประสบปัญหาในด้านการแข่งขันทางการค้าขาดความยุติธรรมและเป็นธรรม โดยอาจเกิดจากการใช้อำนาจเหนือตลาด เพื่อเข้าทำข้อตกลงที่มีลักษณะเป็นการกีดกันทางการค้าต่อผู้ประกอบการรายอื่น ๆ รวมไปถึงปัญหาการจำกัดปริมาณสินค้า ที่ส่งผลให้สินค้านั้นมีราคาสูงขึ้น เพื่อการแก้ไขปัญหาดังกล่าว รัฐจึงต้องมีกฎหมายที่ให้อำนาจหน่วยงานของรัฐ เข้ามาดูแลการแข่งขันทางการค้า เพื่อให้การแข่งขันทางการค้าเป็นไปอย่างเสรีและเป็นธรรมกับทุกฝ่าย เพื่อการแก้ไขปัญหาดังกล่าว รัฐจึงได้ออกกฎหมาย พระราชบัญญัติป้องกันการการค้ากำไรเกินควร พ.ศ.2490 เพื่อดูแลราคาสินค้า และมีการพัฒนา จนมาออกกฎหมาย พระราชบัญญัติการกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ.2522 เพื่อป้องกันมิให้ผู้ประกอบการสร้างอำนาจผูกขาด

โดยจะเห็นได้ว่า ในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการแข่งขันทางการค้าที่เกิดขึ้นในไทยนั้น กฎหมายถือเป็นเครื่องมือสำคัญที่รัฐเข้ามาควบคุมการแข่งขันทางการค้า โดยให้หน่วยงานของรัฐที่ได้รับมอบหมาย ดำเนินการบังคับใช้กฎหมายให้เป็นไปตามมาตรการที่ได้วางเอาไว้ โดยประเทศไทย ได้ออกพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 เพื่อเข้ามาดูแลการแข่งขันทางการค้าโดยหน่วยงานที่เข้ามาบังคับใช้กฎหมายการแข่งขันทางการค้า คือ คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ที่พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้เป็นผู้ใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้ รวมถึงให้อำนาจ แก่คณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า ในการออกประกาศที่เกี่ยวข้องกับการแข่งขันทางการค้า เพื่อแก้ไขปัญหาการแข่งขันทางการค้าที่เกิดขึ้นในแวดวงการค้า ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญในระบบเศรษฐกิจ แต่ก็พบกับปัญหาว่า กฎหมายการแข่งขันทางการค้าฉบับดังกล่าว ยังคงมีข้อกฎหมายที่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้

¹ บทความนี้เรียบเรียงจากการค้นคว้าอิสระ เรื่อง ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับกฎหมายการแข่งขันทางการค้าต่อกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ รองศาสตราจารย์ สุขสมัย สุทธิบดี คณะกรรมการสอบ คือ ศาสตราจารย์ พิเศษปัญญา สุทธิบดี และ รองศาสตราจารย์ประเทือง ธนิยผล

² นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (วิทยาเขตบางนา) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว รัฐบาลในยุคของพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา จึงได้ออกพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ.2560 เพื่อแก้ไขปัญหาการแข่งขันทางการค้าที่เกิดขึ้น³ แต่ก็ยังพบว่า กฎหมายการแข่งขันทางการค้ายังคงมีปัญหาบางประการที่ทำให้ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมพบปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายการแข่งขันทางการค้าอยู่หลายประการ

เมื่อได้ศึกษาปัญหาการบังคับใช้กฎหมายในกฎหมายการแข่งขันทางการค้า พบว่ายังมีปัญหาอยู่หลายประการ สามารถสรุปได้ดังนี้

ประการแรก ปัญหาด้านมาตรการการลงโทษของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าต่อผู้ที่กระทำละเมิดกฎหมายการแข่งขันทางการค้า เนื่องจาก พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 มีบทกำหนดโทษแก่ผู้ใช้อำนาจเหนือตลาดหรือผู้ที่กระทำการใช้อำนาจตลาดเพื่อให้คู่ค้าของตนต้องเสียเปรียบ โดยได้มีการกำหนดบทลงโทษไว้ในมาตรา 72 แห่ง พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. 2560 โดยกำหนดให้ ผู้มีอำนาจเหนือตลาดจะได้รับบทลงโทษทางอาญา โดยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับไม่เกิน 10% ของรายได้ในปีที่กระทำความผิด หรือทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งการพิจารณาความผิดที่เกี่ยวข้องกับการลงโทษทางอาญาเป็นอีกหนึ่งประเด็นที่ควรให้ความสำคัญ เนื่องจากมาตรการการลงโทษทางอาญามีความเข้มงวดและมีผลกระทบอย่างมากต่อผู้กระทำผิด และการกำหนดให้เป็นโทษทางอาญานั้น ย่อมต้องตามมาด้วยการพิจารณาคดีให้สิ้นข้อสงสัยว่าจะเลขาธิการผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ มิฉะนั้นจะลงโทษผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้ ประกอบกับ การกระทำผิดตามกฎหมายการแข่งขันทางการค้า เป็นเรื่องของธุรกิจการค้าเท่านั้น ไม่ได้เป็นการกระทำละเมิดกฎหมายที่เป็นความผิดร้ายแรงต่อสังคม หรือกระทบกระเทือนความสงบสุขของสังคม อันขัดกับหลักการตาม มาตรา 77 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ตอนที่ ๒ ที่บัญญัติว่า “...รัฐพึงใช้ระบอบอนุญาตและระบบคณะกรรมการในกฎหมายเฉพาะกรณีที่เหมาะสม พึงกำหนด หลักเกณฑ์การใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่ของรัฐและระยะเวลาในการดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในกฎหมายให้ชัดเจน และพึงกำหนดโทษอาญาเฉพาะความผิดร้ายแรง” ซึ่งการละเมิดกฎหมายการแข่งขันทางการค้า เป็นความผิดที่ร้ายแรงไม่มากนัก เมื่อเทียบกับกฎหมายที่มีโทษทางอาญาอื่น เช่น กฎหมายยาเสพติด ที่เป็นความผิดร้ายแรงและส่งผลกระทบต่อความสงบสุขของสังคม เพราะเจตนารมณ์ของโทษทางอาญา ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 77 นั้น มุ่งที่จะป้องปรามผู้กระทำผิดที่กระทบต่อความสงบและความมั่นคงของรัฐ หรือมีผลกระทบต่อส่วนรวมในวงกว้าง เพื่อป้องกันปัญหาอาญาเพื่อ⁴ แต่กับคดีการแข่งขันทางการค้านั้น ผู้ได้รับผลกระทบจากการกระทำผิดมีจำนวนไม่มาก และไม่ได้กระทบ

³ สำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า, ความเป็นมากฎหมายการแข่งขันทางการค้าของไทย/ [Online], Available URL: https://www.tcct.or.th/view/1/Background_of_Thai_Trade_Competition_Law/TH-TH, 2024 (September, 19).

⁴ วรวิ วรรณลี และธนพงษ์ วงศ์เสรี, คำถาม-แนวคำตอบ หลักและทฤษฎีกฎหมายอาญา (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2566) หน้า 132-134

ถึงความมั่นคงของรัฐมากนัก เมื่อเทียบกับกฎหมายที่มีโทษทางอาญาอื่น ๆ เช่น กฎหมายยาเสพติด อีกทั้งการกระทำที่ระบุไว้ในมาตรา 50 นั้น เป็นถ้อยคำที่กว้างและอาจทำให้การบังคับคดีทางอาญาจะเป็นไปได้โดยยาก เนื่องจากมาตรฐานการพิสูจน์ในคดีอาญาที่ต้องใช้หลักการการพิสูจน์จนสิ้นข้อสงสัย⁵ อีกทั้งกฎหมายการแข่งขันทางการค้าในต่างประเทศนั้น มีการใช้บทลงโทษอื่น ๆ ร่วมกันในการลงโทษผู้กระทำความผิดเช่นประเทศออสเตรเลียที่มีการใช้โทษทางปกครองบังคับกับผู้กระทำความผิด หรือประเทศญี่ปุ่นที่มีการใช้ทั้งโทษทางอาญาและโทษทางปกครองร่วมกัน

ประการที่สอง ปัญหาการกำหนดค่าเสียหายในคดีการแข่งขันทางการค้า ในส่วนของการพิจารณาคดีการแข่งขันทางการค้า พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ.2560 ไม่ได้กำหนดมาตรการ ใช้ค่าเสียหายเชิงลงโทษในคดีการแข่งขันทางการค้าไว้แต่อย่างใด โดยมาตรา 69 นั้น ให้สิทธิแก่ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากคดีการแข่งขันทางการค้า ในการฟ้องคดีแพ่งเท่านั้น และศาลมีอำนาจสั่งให้ใช้ค่าเสียหายได้เพียงเท่าที่ผู้ฟ้องคดีสามารถคำนวณค่าเสียหายเป็นเงินได้เท่านั้น⁶ ทั้งที่มูลค่าความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ผู้เสียหายในคดีการแข่งขันทางการค้า นั้นไม่ได้มีเพียงแต่ค่าเสียหายที่คำนวณได้เป็นเงินเท่านั้น แต่รวมไปถึง ค่าเสียโอกาสในการขายสินค้าครั้งใหม่ ภาระดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นเนื่องจากการได้รับเงินค่าสินค้าล่าช้า จากการที่ผู้กระทำความผิดกฎหมายการแข่งขันทางการค้ากระทำความผิดแก่ผู้เสียหายซึ่งส่งผลกระทบต่อภาวะการเงินของผู้เสียหายซึ่งอาจร้ายแรงได้จนถึงขั้นปิดกิจการ หรือถูกฟ้องเป็นคดีล้มละลายได้ ซึ่งหากไม่มีมาตรการเพื่อคุ้มครองผู้เสียหายในคดีการแข่งขันทางการค้า อาจส่งผลกระทบต่ออำนาจฟ้องคดีอีกด้วย เพราะนิติบุคคลขนาดเล็กบางราย อาจถูกฟ้องคดีล้มละลายอันจะสิ้นสภาพนิติบุคคลได้เร็วกว่าในการพิจารณาคดีการแข่งขันทางการค้า ที่มีความยุ่งยากซับซ้อนมากกว่าในการพิจารณาคดี

ประการที่สาม ผลกระทบของการใช้อำนาจต่อรองของกิจการขนาดใหญ่ต่อกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม เมื่อพบว่า ประกาศของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เกี่ยวกับกำหนดเวลาสินเชื่อกการค้า จะถูกหลบเลี่ยงไม่ถูกใช้บังคับได้ง่าย การใช้อำนาจต่อรองของกิจการขนาดใหญ่ต่อกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นอีกหนึ่งประเด็นที่สำคัญ กิจการขนาดใหญ่ที่มีอำนาจทางการตลาดมากมักจะใช้ประโยชน์จากอำนาจดังกล่าวเพื่อกีดกันและเอาเปรียบกิจการขนาดเล็ก⁷ ซึ่งส่งผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมในตลาด การกำหนด

⁵ สุพิศ ปราณีตพลกรัง, หลักและทฤษฎีกฎหมายอาญา, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2566), หน้า 5

⁶ รศ. ดร.พรชัย วิสุทธิศักดิ์, กฎหมายการแข่งขันทางการค้า, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2566), หน้า 252-253

⁷ รศ. ดร.พรชัย วิสุทธิศักดิ์, กฎหมายการแข่งขันทางการค้า, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2566), หน้า 195

มาตรการเพื่อควบคุมการใช้อำนาจต่อรองที่ไม่เป็นธรรมจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการแข่งขันที่เสรีและเป็นธรรมกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมจึงอาจพบกับความเสี่ยงต่อธุรกิจของตนเอง จากเรื่องนี้ทั้งความเสี่ยงด้านกลยุทธ์ ที่อาจต้องหาแผนรองรับ ในกรณีที่สินเชื่อการค้ามีระยะเวลายาวนานกว่าตามที่ประกาศฯ กำหนด ด้วยการใช้อำนาจของกิจการขนาดใหญ่ในการบังคับให้กิจการขนาดเล็ก ต้องออกรับหน้าว่า ตนยินยอมให้มีระยะเวลาดินเชื่อการค้าที่มากกว่าตามประกาศกำหนดไว้ เพื่อแลกกับการจัดซื้อสินค้าจากกิจการขนาดใหญ่ ซึ่งจะกระทบถึงความเสี่ยงทางการเงินของกิจการขนาดกลางและย่อม และผลกระทบต่อความเสี่ยงด้านการปฏิบัติงาน ที่กิจการอาจต้องมีการปรับปรุงการดำเนินงานเช่นการลดค่าใช้จ่ายด้านแรงงาน อันส่งผลต่อการดำเนินการของกิจการเอง และส่งผลเสียหลายประการต่อกิจการขนาดกลางและย่อม

ดังนั้น เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายการแข่งขันทางการค้า เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสม และลดผลกระทบต่อกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมมากที่สุด ผู้ศึกษาจึงมีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมในประเด็นปัญหาดังต่อไปนี้

1.ปัญหาด้านมาตรการการลงโทษของคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้าต่อผู้ที่กระทำละเมิดกฎหมายการแข่งขันทางการค้า ผู้ศึกษาเห็นว่า การบังคับใช้โทษทางอาญาในคดีการแข่งขันทางการค้า ที่มีผลกระทบเพียงแค่เอกชนกับเอกชนด้วยกันนั้น เป็นการลงโทษที่รุนแรงไม่เหมาะสมตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา 77 ที่ต้องการให้โทษทางอาญามุ่งบังคับใช้กับคดีที่ส่งผลกระทบต่อสังคมและความสงบของประชาชนมากกว่าที่จะบังคับใช้ในทุกๆคดี จนอาจเกิดปัญหาอาญาเพื่อตามมา ซึ่งการใช้โทษประการอื่นก็สร้างบทลงโทษที่จะป้องปรามการกระทำผิดได้ จึงสมควรให้แก้ไขเพิ่มเติมดังนี้

เดิม มาตรา 72 บัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 50 หรือมาตรา 54 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินร้อยละสิบของรายได้ในปีที่กระทำความผิด หรือทั้งจำทั้งปรับ

ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดในปีแรกของการประกอบธุรกิจ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ขอเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมเป็น มาตรา 72 บัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 50 หรือมาตรา 54 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าสิบล้านบาท และให้ศาลมีคำสั่งตัดสิทธิผู้บริหารของผู้ฝ่าฝืน มาตรา 50 หรือมาตรา 54 จากการเป็นกรรมการของผู้ฝ่าฝืนหรือนิติบุคคลอื่น เป็นระยะเวลาตั้งแต่ สองถึงสิบห้าปี หรือมีคำสั่งอื่น ๆ ตามที่ศาลเห็นสมควร”

2.ปัญหาการกำหนดค่าเสียหายในคดีการแข่งขันทางการค้า ผู้ศึกษาเห็นว่า กฎหมายไม่ได้กำหนดค่าเสียหายเชิงลงโทษไว้เป็นการเฉพาะ ทำให้ศาลสามารถสั่งให้ผู้กระทำละเมิดชำระค่าเสียหายได้เพียงเท่าที่ผู้ถูกละเมิดสามารถคำนวณได้เป็นต้นทุนเท่านั้น จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมดังนี้

เดิม มาตรา 69 บัญญัติว่า “ให้บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายอันเนื่องจากการฝ่าฝืนมาตรา 50 มาตรา 51 วรรคสอง มาตรา 54 มาตรา 55 มาตรา 57 หรือมาตรา 58 มีสิทธิฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายจากผู้กระทำการฝ่าฝืนนั้นได้

ในการฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค มีสิทธิฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายแทนผู้บริโภคหรือสมาชิกของสมาคมหรือมูลนิธิได้ แล้วแต่กรณี”

ขอเสนอแนะให้แก้ไขเพิ่มเติมเป็น มาตรา 69 บัญญัติว่า “ให้บุคคลซึ่งได้รับความเสียหายอันเนื่องจากการฝ่าฝืนมาตรา 50 มาตรา 51 วรรคสอง มาตรา 54 มาตรา 55 มาตรา 57 หรือมาตรา 58 มีสิทธิฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายจากผู้กระทำการฝ่าฝืนนั้นได้ โดยให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้กระทำการฝ่าฝืนจ่ายค่าเสียหายเพื่อการลงโทษเป็นจำนวน สามเท่า ของค่าเสียหายที่แท้จริง

ในการกำหนดค่าเสียหายที่แท้จริงเพื่อการคำนวณค่าเสียหายเพื่อการลงโทษตามวรรคหนึ่ง ให้ศาลสามารถใช้การประมาณหรือใช้ตัวแทนในการคำนวณได้หากไม่สามารถคำนวณค่าเสียหายเป็นเงินได้อย่างแม่นยำ

ในการฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภครับรองตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค มีสิทธิฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายและค่าเสียหายเชิงลงโทษแทนผู้บริโภคหรือสมาชิกของสมาคมหรือมูลนิธิได้ แล้วแต่กรณี”

3.ผลกระทบของการใช้อำนาจต่อรองของกิจการขนาดใหญ่ต่อกิจการขนาดกลางและขนาดย่อม ผู้ศึกษาเห็นว่า การใช้อำนาจต่อรองของกิจการขนาดใหญ่สามารถสร้างผลกระทบต่อกิจการขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะด้านปัจจัยทางการเงิน ที่จะสร้างความเสี่ยงต่อกิจการ ซึ่งอาจส่งผลต่อการดำรงอยู่ของกิจการได้ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมดังนี้

เดิม ประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่เป็นธรรมเกี่ยวกับระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้า (Credit Term) กรณีผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เป็นผู้ขายสินค้าหรือบริการ พ.ศ. 2564 ข้อ 4 (1) ระบุว่า “การกำหนดระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้า (Credit Term) ระหว่างผู้ประกอบการรายใดซึ่งเป็นผู้ค้ากับผู้ประกอบการธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีแนวทางในการพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่เป็นธรรม ดังต่อไปนี้

(1) ระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้า (Credit Term)

(ก) ภาควิชาการค้า ภาควิชาการผลิต และภาควิชาบริการ ไม่เกิน 45 วัน เว้นแต่ได้มีการตกลงระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้าที่น้อยกว่าอยู่ก่อนแล้ว

(ข) ภาควิชาการค้า ภาควิชาการผลิต และภาควิชาบริการ เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเกษตร หรือผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรแปรรูปขั้นต้นที่มีกระบวนการผลิตไม่ซับซ้อน ไม่เกิน 30 วัน เว้นแต่ได้มีการตกลงระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้าที่น้อยกว่าอยู่ก่อนแล้ว

การกำหนดระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้า (Credit Term) ที่แตกต่างจากระยะเวลาที่กำหนดตามข้อ 4 (1) อาจกระทำได้ แต่ต้องมีเหตุผลอันสมควรที่สามารถรับฟังได้ในทางธุรกิจ การตลาด หรือเศรษฐศาสตร์ ภายใต้เงื่อนไขข้อบังคับแห่งสัญญา”

ขอเสนอแนะให้แก้ไขเป็น ข้อ 4 ระบุว่า “การกำหนดระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้า (Credit Term) ระหว่างผู้ประกอบการรายใดซึ่งเป็นผู้ค้ากับผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีแนวทางในการพิจารณาการปฏิบัติทางการค้าที่เป็นธรรม ดังต่อไปนี้

(1) ระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้า (Credit Term)

(ก) ภาควิชาการค้า ภาควิชาการผลิต และภาควิชาบริการ ไม่เกิน 45 วัน เว้นแต่ได้มีการตกลงระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้าที่น้อยกว่าอยู่ก่อนแล้ว

(ข) ภาควิชาการค้า ภาควิชาการผลิต และภาควิชาบริการ เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสินค้าเกษตร หรือผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรแปรรูปขั้นต้นที่มีกระบวนการผลิตไม่ซับซ้อน ไม่เกิน 30 วัน เว้นแต่ได้มีการตกลงระยะเวลาการให้สินเชื่อการค้าที่น้อยกว่าอยู่ก่อนแล้ว”

เอกสารอ้างอิง

พรชัย วิสุทธิศักดิ์. กฎหมายการแข่งขันทางการค้า. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2566.

วัชรวิ วรรณดี และธนพงษ์ วงศ์เสรี. คำถาม-แนวคำตอบ หลักและทฤษฎีกฎหมายอาญา. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2566.

สุพิศ ประณีตพลกรัง. หลักและทฤษฎีกฎหมายอาญา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2566.

สำนักงานคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า. ความเป็นมากฎหมายการแข่งขันทางการค้าของไทย [Online].

Available URL: https://www.tcct.or.th/view/1/Background_of_Thai_Trade_Competition_Law/TH-TH, 2024 (สิงหาคม, 4).